

Regulering i den private servicesektor

FTF er positiv overfor at fjerne regulering, hvis det balanceres med samfundsmæssige hensyn som fx arbejdstagernes grundlæggende beskyttelsesniveauer. Der peges i notatet på tre konkrete eksempler på u hensigtsmæssig regulering inden for den finansielle sektor, som hæmmer produktivitet, vækst og beskæftigelse i sektoren og i hele samfundet.

FTF har modtaget Produktivitetskommissionens henvendelse af 11/2-2013 om regulering i den private servicesektor. FTF vil gerne kvittere for, at Produktivitetskommissionens sætter fokus på reguleringens betydning for produktivitet i den private servicesektor.

FTF er som udgangspunkt positiv overfor, at man fjerner unødigt regulering, byrder og bureaukrati for både offentlige og private virksomheder, uden at det forringer grundlæggende rettigheder og beskyttelsesniveauer. Administrative lettelser kan give bedre rammebetingelser for virksomhederne og dermed ny vækst og beskæftigelse. FTF deltager således også i Virksomhedsforum for Enklere Regler, som regeringen nedsatte sidste år.

Der pågår imidlertid en udvikling i EU med det såkaldte "Smart Regulation"-initiativ, der har en tendens til at betragte al regulering som unødigt og skadeligt. Særligt på arbejdsmiljøområdet er FTF betænkelig ved, at man gennem EU fjerner regler og reguleringer uden at tage samfundsmæssige hensyn til medarbejdernes grundlæggende beskyttelsesniveau. FTF skal derfor opfordre til, at Kommissionen i sit videre arbejde med regulering også afbalancerer dette med samfundsmæssige hensyn til de grundlæggende beskyttelsesniveauer for arbejdstagerne.

Med hensyn til den konkrete henvendelse fra Kommissionen om regulering i den private servicesektor har FTF i samarbejde med Finansforbundet udviklet dette svar, der peger på u hensigtsmæssig regulering i finanssektoren.

Først bør det nævnes, at en stor del af den danske lovgivning på det finansielle område er implementering af forordninger og direktiver fra EU. Den finansielle sektor er gennemreguleret, og har desuden i de seneste år oplevet en bølge af yderligere regulerings- og kapitalkrav. FTF og Finansforbundet går ind for, at alle finansielle aktører er reguleret og kontrolleret for

at sikre den finansielle stabilitet og dermed fundamentet for bæredygtig vækst og jobskabelse.

FTF og Finansforbundet støtter ens konkurrencevilkår på tværs af landegrænser, bl.a. fordi de finansielle markeder og pengestrømme er globale.

Vi vil her pege på tre eksempler på dansk lovgivning, der skader produktivitet og dermed vækst og beskæftigelse i den finansielle sektor, og som samtidig skader vækst og produktivitet i den øvrige samfundsøkonomi. Emnerne er:

- 1) Lønsumsafgift
- 2) Betaling med kontanter
- 3) Nedskrivningsregler

De tre eksempler beskrives nærmere nedenfor.

1) Lønsumsafgiften

I 2012 indgik regeringen, Venstre og Konservativ en aftale om skattereform, som betød at lønsumsafgiften for den finansielle sektor stiger til 12,3 pct. i 2021.

Som en konsekvens af aftalen er lønsumsafgiften allerede steget fra 10,5 pct. i 2012 til 10,9 pct. i 2013. Frem mod 2021 stiger afgiften med yderligere 1,4 procentpoint til 12,3 pct.

I regeringens netop offentliggjorte vækstplan er indregnet en yderligere stigning i lønsumsafgiften på 3 procentpoint frem mod 2021. Det betyder, at lønsumsafgiften i 2021 vil ligge på 15,3 pct.

I aftaleteksten om skattereformen skønnes forhøjelsen af lønsumsafgiften at have et umiddelbart merprovenu i 2021 på 690 mio. kr.

Af regeringens Vækstplan fremgår det, at forhøjelsen af lønsumsafgiften på yderligere 3 procentpoint vil medføre et umiddelbart merprovenu i 2021 på 1,27 mia. kr.

Samlet giver det en merudgift til sektoren på knapt 2 mia. kr. i 2021.

2 mia. kr. svarer cirka til 3.400 fuldtidsstillinger.

Den finansielle sektor har i de seneste år været karakteriseret ved et højt fokus på besparelser inden for personaleområdet. Det står derfor klart, at en stigende lønsumsafgift vil have direkte betydning for antallet af ansatte i branchen.

Det kan f.eks. skønnes, at sektoren vælger at holde personaleudgifterne på det eksisterende niveau. I så fald vil det betyde, at der skal spares 3.400 stillinger.

Den lavere beskæftigelse vil medføre færre indtægter for staten fra skat og afgift samtidig med, at udgifter til overførselsindkomster m.m. stiger grundet flere ledige.

Det faktiske merprovenu efter tilbageløb og adfærdsændringer vil derfor være markant lavere end de angivne beløb. Det fremgår dog også af skattereformens aftaletekst. Her skønnes det varige merprovenu efter tilbageløb og adfærd kun at være godt halvt så stort som det umiddelbart beregnede merprovenu. Samme effekt må derfor forventes at gælde for vækstplanens afgiftsstigning.

Lønsumsafgift er reelt en skat på arbejdskraft. En forøgelse af lønsumsafgiften i den finansielle sektor vil derfor være et samfundsøkonomisk fejlskud, der vil betyde endnu flere fyringer - og dermed i øvrigt et faldende skatteprovenu.

I EU er det kun Danmark og Frankrig, som har indført en lønsumsafgift i den finansielle sektor. Dette giver ulige konkurrencevilkår i EU til dansk ulempe.

En forøgelse af lønsumsafgiften vil også give virksomhederne incitament til at forøge udflytning af finansjobs til lavtlønslande og kan tillige skubbe digitalisering ud på et overdrev alene for at spare arbejdskraft.

Også forbrugerne kan blive ringere stillet ved en forøgelse af lønsumsafgiften. En skat på arbejdskraften i den finansielle sektor vil reducere antallet af rådgivere til et minimum. Det vil skubbe på den udvikling, som i forvejen er i gang, hvor der bliver færre ansatte, filialer lukker og kunderne har langt til at modtage personlig rådgivning.

Lønsumsafgiften er ikke alene produktivitetshæmmende i forhold til den finansielle sektor, når det tages i betragtning, hvilken betydning den finansielle sektor har for den øvrige samfundsøkonomi. Analyser viser, at produktiviteten i den finansielle sektor tillige skaber øget produktivitet uden for sektoren.

Således har Cepos blandt andet beregnet, at væksttabet pr. firing i finanssektoren svarer til mere end 1 mio. kr. - forudsat at den fyrede medarbejder får anden beskæftigelse. Ellers bliver tabet endnu større.

Endvidere viser et norsk forskningsprojekt "Et kunnskapsbasert Norge"¹, at der for hvert job, der skabes i finanssektoren, skabes 2,5 job i den øvrige økonomi.

¹ <http://etkunnskapsbasertnorge.wordpress.com/>

2) Betaling med kontanter

Betalingsstjenestelovens § 56 forpligter betalingsmodtageren i en betalingstransaktion til at modtage kontanter, hvis betaleren ønsker at betale med dem. Af paragraffens ordlyd fremgår det, at "betalingsmodtager er forpligtet til at modtage kontant betaling". Det betyder at betalingsmodtageren med den nuværende lovgivning ikke har mulighed for udelukkende at modtage eksempelvis elektroniske betalinger. Paragraffen blev indført ved Dankortets introduktion med det formål at sikre betalere valgfrihed med hensyn til betalingsinstrumenter, og bestemmelsen omtales ofte som et forbud mod diskrimination af kontantkunder.

Forpligtelsen til at modtage kontanter modvirker tendensen til at skabe det kontantløse samfund, som ellers er en udvikling, der er meget markant alle steder pt. Paragraffens hæmmende effekt ift. udviklingen af det kontantløse samfund har to ulemper ud fra et produktivitetsperspektiv:

A) Udviklingen af et kontantløst samfund vil kunne udvikle sig til et sikrere og mere produktivt samfund. Digitale pengeoverførsler er billigere og sikrere end traditionelle pengeoverførsler.

B) Ved at fjerne paragraffen fjernes en barriere i forhold til udviklingen af det kontantløse samfund – hvilket vil være en umiddelbar fordel for de mange spændende virksomheder inden finanssektoren, it-sektoren og sikkerhedsindustrien der allerede i dag er i kraftig vækst. Danmark har mange forudsætninger for at blive 'firstmovers' på det kontantløse område – men betalingsstjenestelovens paragraf 56 trækker i den modsatte retning.

3) Nedskrivningsregler (Regnskabsbekendtgørelsen, bilag 10)

Sammenlignet med resten af EU anvender danske pengeinstitutter på nuværende tidspunkt betydeligt mere forsigtige og restriktive nationale regnskabsstandarder fsva. regler for indregning og måling af engagementer – til skade for såvel de danske pengeinstitutter som for væksten i det danske samfund.

Frem til 2005 nedskrev pengeinstitutterne efter et forsigtighedsprincip, der betød at pengeinstitutterne opbyggede buffere af en vis størrelse til at modstå fremtidige tab.

I 2005 indførtes i Danmark ligesom i resten af EU internationale regnskabsstandarder (IFRS), som alle børsnoterede koncerner, herunder pengeinstitutkoncerner, skulle aflægge koncernregnskab i henhold til.

I Danmark fik ikke-børsnoterede pengeinstitutter ligeledes mulighed for at anvende IFRS. De danske regnskabsregler - som alternativt skulle anvendes - blev gjort forenelige med reglerne i IFRS i forhold til indregning og måling (værdiansættelse) af aktiver og forpligtelser.

I 2012 indarbejdede Finanstilsynet nye principper i de danske regler om indregning og måling (værdiansættelse) af pengeinstitutters udlånsengagementer. Samtidig indførte tilsynet krav om, at alle danske institutter skal anvende de danske regnskabsregler, herunder også børsnoterede pengeinstitutkoncerner, som i deres moderselskabsregnskaber skal følge de danske regler, selvom IFRS anvendes på koncernniveau.

På flere områder indeholder de nye danske principper ikke de valgmuligheder, som findes under IFRS.

De ændrede danske regler for pengeinstitutternes indregning og måling af udlånsengagementer giver pengeinstitutterne et stort incitament til ikke at yde finansiering til kunder, der ikke har den højeste kreditkvalitet, herunder f.eks. nyopstartede virksomheder eller kunder der befinder sig indenfor udsatte brancher som f.eks. landbrug eller ejendomme.

Hertil kommer, at de nye principper for beregning af nedskrivningsbehov efterfølgende, når der er konstateret OIV (objektiv indikation for værdiforringelse), ofte medfører, at værdier af sikkerheder og betalingsstrømme fra låntager undervurderes, hvilket resulterer i nedskrivningsbehov, der reelt set ikke er grundlag for.

De nye danske regler kan således i mange situationer være en hindring for, at virksomheder og privatpersoner opnår den fornødne finansiering til projekter, som ellers kunne være med til at skabe vækst i det danske samfund.

FTF og Finansforbundet foreslår derfor, at anvendelsesområdet for de danske regnskabsregler ændres, således at det for danske pengeinstitutter igen bliver muligt fuldt ud at anvende IFRS, herunder også i moderselskabsregnskaberne.

Herved vil det kunne opnås, at danske pengeinstitutter og dermed danske privatpersoners og virksomheders projekter - på dette område - får samme vilkår, som gælder i resten af EU.